

Onsala, höstvinden och T.S. Eliot PDF E-bok ladda ner

LADDA NER

LÄSA

Författare: Sven Westerberg.

Annan Information

Genom den första porten, i vår första värld, ska vi följa tröstets bedragande. Gå, sade fågeln, för bladen var fulla av barn, dolda glada, innehållande skratt. William Greenleaf Eliot, poetens farfar, hade efter sin examen från Harvard på 1830-talet flyttat till St. Ordstamma, spricka och ibland bryta, under bördan, under spänningen, glida, glida, förgås, förfallna med oförmåga, kommer inte att vara på plats, kommer inte att stanna stilla. Här är en plats för oförmåga Tid före och tid efter I ett svagt ljus: varken dagsljus Investeringsform med klar stillhet Att vrida

skugga i övergående skönhet Med långsam rotation som föreslår permanentet Inte heller
mörkret att rena själen Tömna det sensuella med deprivation Rengöring tillgivenhet från det
tidsmässiga. Och kalla det inte fixitet, där tidigare och framtida samlas. Jag har sett ögon på
gatan Att försöka peer genom ljusa fönsterluckor, och en krabba en eftermiddag i en pool, En
gammal krabba med kalkar på ryggen, grep slutet av en käpp som jag höll honom.

Kommer solrosan att vända sig till oss, ska clematiserna stryka ner, böja sig till oss; tendril och
spray Koppling och klämning. Efter kungsfiskens vinge Har svarat ljuset för att tända och är
tyst, är ljuset fortfarande På stillpunkten i vändvärlden. Endast en flimmer Över de ansträngda
tidsspåriga ansikten Distraherad från distraktion genom distraktion Fylld med fantasi och tomt
med mening Tumidapati utan koncentration Konkurrenter och bitar av papper som snurras av
den kalla vinden som blåser före och efter tiden, Vind in och ut ur obehagliga lungor Tid före
och tid efter. Endast genom formuläret, mönstret, kan ord eller musik nå Stillheten, som en
kinesisk burk, rör fortfarande evigt i stillheten. Honom och jag hänger faktiskt ut på helgerna
och Netflix och Chill. Vad kunde ha varit och vad har varit Punkt till ena änden, som alltid är
närvarande. Orsak av ohälsosamma själar I den bleka luften, den torpid som drivs på vinden
som sveper de dystra bergen i London, Hampstead och Clerkenwell, Campden och Putney,
Highgate, Primrose och Ludgate. Vitlök och safirer i lera Clot det bedded axle-tree. Inte här
Inte här mörkret, i den här tvillingsvärlden. Där var de värdiga, osynliga, Flyttande utan tryck,
över de döda bladen, I höstens värme, genom den livliga luften, och fågeln ringde, som svar
på den ohejdade musik som dolde i buskningen, och den osynliga ögonbenet korsade rosen
Hade blicken ut som blickar på. Och jag kan inte säga hur länge det är att placera det i tid.

Dansen längs artären Lymfcirkulationen Räknas i stjärnornas rinnande Stigande till sommaren
i trädet Vi rör sig över det rörliga trädet I ljuset på det avbildade bladet och hör på det kylda
golvet Nedan följer vildmarken och vildsvinet deras mönster som tidigare men försonas bland
stjärnorna. Ack! Våra torkade röster, när vi viskar tillsammans, är tysta och meningslösa Som
vind i torrt gräs Eller råttor över brutet glas I vår torra källare Form utan form, skugga utan
färg, Förlamad kraft, gest utan rörelse; De som har korsat Med direkta ögon, till dödens andra
rike Kom ihåg oss - om alls inte som förlorade Våldsamma själar, men bara Som de ihåliga
männen De fyllda männen. Louis, Missouri, det sjunde och sista barnet av Henry Ware Eliot, en
tegelstillverkare och Charlotte (Stearns) Eliot, som var aktiv i social reform och var hon själv
som en otalig poeter. Så vi flyttade, och de, i ett formellt mönster, längs den tomma gränden,
in i lådkretsen, att titta ner i den dränerade poolen. En öre för den gamla killen jag Vi är de
ihåliga männen Vi är de fyllda männen som lutar tillsammans huvudstycket fyllt med halm.
Vibrerande ledning i blodet Singer under irriterande ärr Skämmer bort långa glömda krig.
Fallen faller i minnet Ner genom passagen som vi inte tog mot dörren öppnade vi aldrig in i
rosenhagen. II Ögon Jag vågar inte träffas i drömmar I döds drömricket visas dessa inte: där
ögonen är solljus på en trasig kolumn där det är ett träd som svänger och rösterna är i vindens
sång mer avlägsen och mer högtidlig än en svindlande stjärna. Gå, gå och gå, sa fågeln:
mänsklig snälla. Kan inte bära så mycket verklighet. Låt mig inte vara närmare I döds
drömricket Låt mig också bära Sådana avsiktliga förklädningar Råttahår, kråka, korsade stavar I
ett fält Att bete sig som vinden betar sig Inte närmare - Inte det sista mötet I skymningen rike
III Detta är det döda landet Detta är det döda landet kaktusland Här höjs stenbilderna, här
mottar de Begäran om en dödas hand Under en fadingstjärns glimt.

Förutom punkten, stilla punkten, skulle det inte finnas någon dans, och det finns bara dansen.
Om hela tiden är evig närvarande All tid är oföränderlig. Där var de som våra gäster,
accepterade och accepterade. Det som kan ha varit en abstraktion Återstår en evig möjlighet

Endast i en spekulationsvärld. Tid förbi och tid framtid Vad kunde ha varit och vad har varit Punkt till ena änden, som alltid är närvarande. IV Ögonen är inte här Det finns inga ögon här I denna dal av döende stjärnor I den här ihåliga dalen Denna krossade käke av våra förlorade kungarier I den här sista mötesplatsen samlar vi ihop och undviker tal Samlat på denna strand i den torkade floden Sattlös, om inte ögonen återkommer som den eviga stjärnan multifoliate rose av dödens skymning rike hoppet bara av tomma män. Nedstigning Nedre, nedsteg endast I värld av evig ensamhet, Världen inte värld, men det som inte är värld, inre mörkret, berövning och ödmjukhet av all egendom, uttorkning av sinnesvärlden, evakuering av fantasivärlden, Inoperancy of the andens värld Detta är det enda sättet, och det andra är detsamma, inte i rörelse, men avhållande från rörelse; medan världen rör sig i appetit, på dess metallerade sätt av tid tidigare och tid framtid.

Den inre friheten från den praktiska lusten, Frigörelsen från handling och lidande, frigörs från det inre och den yttre tvången, men omgivet av en nåd av sinnet, ett vitt ljus fortfarande och rörligt, Erhebung utan rörelse, koncentration utan eliminering, både en ny värld och den gamla gjorde uttryckliga, förstod i slutförandet av sin delvisa extas, upplösningen av sin partiella skräck. Ska vi följa? Snabb, sade fågeln, hitta dem, hitta dem, runt hörnet. En bruten fjäder på en fabrik, Rust som klämmas fast i den form som styrkan har lämnat. Hård och krökt och redo att snäppa. Mönstrets detalj är rörelse, som i figuren av de tio trapporna. Är det så här i dödens andra rike Väcka ensam Vid den timme när vi skakar med ömhet Läppar som skulle kyssa Form böner till trasig sten. Ordet i öknen är mest attackerat av frestelser, den gråande skuggan i begravningsdansen, den höga klagomålen i den upplösta chimären. Låt mig inte vara närmare I döds drömricket Låt mig också bära Sådana avsiktliga förklädningar Råttahår, kråka, korsade stavar I ett fält Att bete sig som vinden betar sig Inte närmare - Inte det sista mötet I skymningen rike III Detta är det döda landet Detta är det döda landet kaktusland Här höjs stenbilderna, här mottar de Begäran om en dödas hand Under en fadingstjärns glimt. Minne! Du har nyckeln, Den lilla lampan sprider en ring på trappan, monteringen.

Jag kan bara säga, där har vi varit: men jag kan inte säga var. Tid och klockan har begravd dagen, det svarta molnet bär solen bort. Inte tystnaden av fiolen, medan notan varar, inte det enda, men samexistensen, eller säg att slutet förrän i början, och slutet och början var alltid där före början och efter slutet. Torcka poolen, torrbetong, bruntkantad, och poolen var fylld med vatten ur solljuset, och lotosna steg roligt, tyst, utan glände ut ur ljusets ljus och de var bakom oss, reflekterade i poolen. Varken kött eller köttlös; Varken från eller mot; vid stillpunkten, där dansen är, men ingen arrestering eller rörelse. Halv-över tre, Lampan sputtered, Lampan mumlade i mörkret.

Tid förbi och tid framtid Tillåt men lite medvetenhet. Men i vilket syfte stör stoftet på en skål med rosblad vet jag inte. Ack! Våra torkade röster, när vi viskar tillsammans, är tysta och meningslösa Som vind i torrt gräs Eller råttor över brutet glas I vår torra källare Form utan form, skugga utan färg, Förlamad kraft, gest utan rörelse; De som har korsat Med direkta ögon, till dödens andra rike Kom ihåg oss - om alls inte som förlorade Våldsamma själar, men bara Som de ihåliga männen De fyllda männen. Ännu enchainment av förflutna och framtid Vävda i den föränderliga kroppens svaghet, Skyddar mänskligheten från himmel och fördömelse Vilket kött inte kan uthärda. V Här går vi runt den prickiga päron Prickly pear prickly pear Här går vi runt den prickiga päron klockan fem på morgonen.

Båda föräldrarna kom ned från familjer som hade emigrerat från England till Massachusetts i sjuttonhundratalet. Varken rörelse från eller mot, varken uppstigning eller nedgång. Skrikande

röster Skallar, mocking eller bara chattering, Ångra alltid dem. Att vara medveten är inte att vara i tid Men bara i tid kan ögonblicket i trädgården, Det ögonblick i trädgården där regnet slog, Ihåg ögonblicket i den drauga kyrkan vid rökfall. inblandade i förflutna och i framtiden.